

James Grippando
Hamis biztonság

Vinton

A THE NEW YORK TIMES SIKERSZERZŐJE

JAMES
GRIPPANDO

HAMIS
BIZTONSÁG

A LEGÚJABB JACK SWYTECK-KRIMI

Vinton

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzéteni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információtároló vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a HarperCollins Publishers-szel létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy hellyel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with HarperCollins Publishers. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© James Grippando, Inc., 2017 – Vinton Kiadó Kft., 2019

A mű eredeti címe: *Most Dangerous Place*

(HarperCollins Publishers LLC, New York, U.S.A.)

• *Magyarra fordította:* Kovács Ágnes

Nyomtatásban megjelent: Vinton Kiadó Kft., 2019

ISBN 978-963-448-789-0

- *Borítókép:* Shutterstock
- *A szerző fotója:* Louis Hamilton

Magyarországon kiadja a Vinton Kiadó Kft., 2019

- *A kiadó és a szerkesztőség címe:* 1122 Budapest, Városmajor u. 11.
- *Felelős kiadó:* dr. Bayer József
- *Főszerkesztő:* Vaskó Beatrix
- *Telefon:* +36-1-488-5569; *e-mail cím:* harpercollins@harpercollins.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:

www.harpercollins.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

*Tiffanynak szeretettel.
Mindörökre.*

TAVASZ

– A kis tücsök egyértelműen a te hajadat örökölte – mondta Keith.

Isabelle Bornelli fáradtan a férjére mosolygott. Már huszonkét órája tartott a repülőútjuk Hongkongból Miami-ba. A Boeing 777-es első osztályán egy-kettő-egy formációban voltak elosztva az ülések. Isát és Keitht elválasztotta egymástól a közlekedő, Isa bal oldalán pedig az ötéves kislányuk, Melany aludt, a fejét az anyja ölébe hajtotta. A kislánynak selymes, gesztenyebarna fürtök hullottak az arcába.

– Ez egy erős gén – mondta Isa.

A gyönyörű, barna hajú asszony nem szívesen emlékezett vissza a gyerekkori szépségversenyeire, de az, hogy már hatévesen bekerült egy caracasi szépségakadémiára, kielégítette az anyja „Miss” titulus utáni vágyait. Abban az országban, amelyben a kiemelkedően sok Miss Universe cím nemzeti büszkeségre adott okot, a szépségversenyek nem csak a szegény kislányokat emelték ki a nyomornegyedekből: az egész családjuknak lehetőséget adtak a jobb életre. Bornelliékkal azonban nem ez volt a helyzet. Isa apja irtózott a szépségversenyektől. Ő a Hugo Chávez elnök által kinyilatkoztatott forradalmi nézeteket vallotta, melyek szerint a plasztikai műtétek irtózatossá teszik. Végül Felipe Bornelli hűségese szolgálata emelte ki a családot a Caracastól nyugatra fekvő, sivatagi dombok között lévő, lepusztult kis lakásból. Isa tizenegy éves volt, amikor az apja diplomáciai posztot kapott a Venezuelai Bolíviai Köztársaság Miami konzulátusán. Isa elsőrendű oktatásban részesült Miami legnagyobb presztízzsel rendelkező nemzetközi középiskolájában. És ami még jobb, tizenkét éves korában sikerült elkerülnie a fenékimplantátumot, tizenhat éves korában a belei műtét általi megrövidítését, és azt, hogy beültessenek egy hálót a nyelvébe, amely kínszenvedéssé teszi az evést, valamint más extrém beavatkozásokat, amelyeknek az elvégzésére a „Missgyárak” biztatták a lányokat, hogy megfeleljenek valaki más „tökéletességről” alkotott elképzelésének.

Isa félresöpört egy hajtincset, amely Melany arcába hullott, aztán némi szomorúság árnyékolta be az anyai mosolyt. A gyönyörű haj a hi-tech kütyüt is eltakarta, amely lehetővé tette a kislány számára, hogy halljon.

– Ideje felkelni, kicsim – mondta Isa.

Melany szinte meg sem mozdult az egyetlen, és meglehetősen rövid megállójuk óta San Franciscóban, ezért az asszony senkivel sem tudott beszélgetni. A férje, Keith volt a Svájci Nemzetközi Bank (röviden IBS) vagyonszerkesztés részlegének a vezetője, így ő egész úton a laptopján dolgozott, kivéve amikor evett, vagy aludt. Isa egy pillanatra sem hunyta le a szemét; ez nem egy családi vakáció volt.

Melany nem hallássérülten született. Amikor az IBS Hongkongban ajánlott állást Keithnek, Melany ugyanolyan volt, mint bármelyik huszonkét hónapos zürichi kislány – ami azt jelentette, hogy még nem kapta meg az összes védőoltást *Haemophilus influenzae b*-re. Hongkong gyermekimmunizációs programja azonban nem tartalmazza a Hib-oltást. A harmadik születésnapja előtt két hónappal Melany bakteriális meningitist kapott, amelyet a Hib okozott. Az orvosok szerint kilencven százalékos esélye volt a túlélésre, ami elméletben jól hangzott, de aztán Isa arra a tíz emberre gondolt, akivel utoljára beszélt, és elképzelte, hogy az egyikük

meghal. Hetekkel később, amikor Melany kezdett jobban lenni, az orvosok arra figyelmeztették a családot, hogy húszszázalékos esély van valamilyen hosszú távú károsodás kialakulására, amely az agykárosodástól a vesebetegségen és a halláskárosodáson át a végtag-amputációig bármi lehet. A negyedik születésnapjára kiderült, hogy Melanynek nem volt szerencséje: a fertőzés tönkretette az apró, szőrszerű sejteket a belső fülében, úgyhogy mindkét fülére szinte teljesen megsüketült, még a kilencvenöt decibeles hangokat sem hallotta – a fűnyírót, a fűrot, de még a léghalapácsot sem.

A hallókészülékek nem használtak. Az egyetlen reményt egy bilaterális implantátum – egy aprócska mechanikus szerkezet, amely az elpusztult sejtek helyett stimulálja a hallóideget – belső fülbe való behelyezése jelentette. Melany műtétje sikerült – legalábbis egy ideig úgy tűnt. A beavatkozás után hat hónappal a jobb fülben valami elromlott. A hongkongi orvos biztosította őket, hogy meg tudja oldani a problémát, de Isa nem kockáztatott. Egy második balsiker további csontosodáshoz vezethetne, amelynek következtében Melany teljesen megsüketülne az egyik fülére, és már szóba sem jöhetne az implantátum. Márciusban Isa elvitte a lányát Miami egy orvoshoz, aki úttörő munkát végzett a Jackson Memorial Kórházban a belsőfül-implantátumokkal. Az orvos kivette az első műtéten berakott implantátumot, és hazaküldte Melanyt gyógyulni. Áprilisban, amikor már elmúlt a fertőzés veszélye, visszamentek a kettes számú műtetre.

– Hamarosan leszállunk – mondta az utaskísérő. – Megkérném, hogy csatolja be a kislánya övét.

Isa megigazította Melany audioprocesszorát. A kislány általában nem szokott a szerkezettel együtt aludni, de az sem volt baj, ha megtette. Kívül csak egy mikrofon és egy beszédfeldolgozó volt, valamint egy adókészülék, amelyek mind a füle mögé voltak erősítve, akár egy hallókészülék.

– Ébredj fel, kicsim.

Melany kinyitotta a szemét, Isa pedig megkönnyebbülten felsóhajtott. Amióta gondok adódtak a jobb oldali implantátummal, az asszony minden alkalommal megkönnyebbült, amikor megbizonyosodhatott róla, hogy a bal oldali még mindig működik – hogy Melany agya továbbra is érzékeli az anyja hangját, még akkor is, ha a hagyományos értelemben nem „hallja”.

Melany felült, és még félálomban az anyja nyaka köré fonta a karját, aztán nekidörgölözött a vállának. Isa a férjére pillantott, aki az okostelefonján pötyögött valamit.

– Mit csinálsz? – kérdezte az asszony.

– Megírom Jacknek, hogy időben vagyunk.

Jack Swytek Keith középiskolai barátja volt, és most ő készült hazavinni a családot a reptérről.

– A gépről nem tudsz üzenetet küldeni – mondta Isa.

– De, tudok. Van egy csíkom.

– Úgy értem, nem szabad.

A padló megremegett a talpuk alatt, aztán hallani lehetett, amint kiengedik a kerekeket. Az utaskísérő visszatért.

– Kérem, kapcsolják be az öveket. És uram: ne használja a telefonját.

– Elnézést – mondta Keith.

Isa fölemelte Melanyt, és beültette az ülésébe.

– Az ég szerelmére, Keith, még a végén letartóztatnak minket miattad!

A férfi eltette a telefonját, aztán átnyúlt a közlekedőn, és megfogta a felesége kezét.

– Túl sokat stresszelsz, drágám. Minden rendben lesz. Megígérem.

– Mi lesz rendben? – kérdezte Melany.

A szülei beszélgetésének első feléről lemaradt – az a rész főleg a jobb fülében landolt, abban, amelyik javításra szorult.

Keith nyomott egy puszit a tenyerébe, átadta Isának, aki gyengéden a kislány homlokára nyomta azt. Melany elmosolyodott.

– Minden, édesem – mondta Keith. – Abszolút *minden* rendben lesz.

Jack Swytek átmanőverezett a háromkerekű babakocsival az MIA zsúfolt nemzetközi

terminálján. A felesége sietős léptekkel igyekezett lépést tartani vele, a kétéves Riley pedig csak úgy visongott a gyönyörűségtől, ahogy a babakocsi úgy kerülgette a járókelőket, mint egy tesztautó a bójákat.

- Hé, Jeff Gordon, lelassítanál? – mondta Andie.
- Késésben vagyunk – felelte a férfi.

Mindig késésben voltak. A szülői lét megváltoztathatatlan axiómája, hogy az apa-serpa által cipelt holmik mennyisége fordítottan arányos a csemete méretével és súlyával. Az is bizonyított tény volt, hogy bármilyen gondosan terveztek is meg egy utat, a végcélt lehetetlen volt elérni anélkül, hogy vissza kelljen szaladni a kocsihoz egy plüssállatért, egy takaróért, egy pohárért, vagy valami másért, amely tárgy nélkül Riley az adott pillanatban képtelen volt élni.

A nemzetközi terminál végén kénytelenek voltak megállni, mert elérték a bársonykötél reptéri verzióját: egy műanyag szalagot, amely kordonoszlopok közé volt kifeszítve. Jack kiválasztott egy helyet, ahonnan jól lehetett látni a vám kijáratát, aztán vártak.

- Gondolod, felismered? – kérdezte Andie.

Jack több mint tíz éve nem látta Keith Ingrahamet, és még egyikük sem találkozott soha a másik feleségével és lányával.

- Igen, de csak azért, mert megnéztem a fotóját az IBS weboldalon.
- Annyira megváltozott?
- Pontosan ugyanúgy néz ki, mint régen, kivéve, hogy le van borotválva a feje.
- Az elég nagy különbség.

– Annyira nem nagy. Már a végzős évünkben kopaszodni kezdett. Gondolom, mostanra bedobta a törölközőt. De jól áll neki, úgy néz ki, mint Bruce Willis, csak fiatalabb kiadásban.

Riley furcsa hangot adott ki a babakocsiban. A mellettük álló idősebb párt utánozta, akik kínaiul beszéltek. Andie mandarin nyelven elnézést kért – az egyik fedett megbízatása során ragadtak rá az alapok –, aztán így folytatta:

- Miért szakadt meg köztetek a kapcsolat?

– A szokásos történet. Keith Miami-ban maradt, és a UM-en folytatott üzleti tanulmányokat, én meg elutaztam jogot tanulni. Mire visszajöttem, ő már a Wall Streeten dolgozott a Sherman & McKenzie-nek.

– Szóval mialatt te fillérek-ből éltél és halálsoron lévő rabokat védtél a Freedom Institute-nál, az öreg barátod agyon kereste magát az S and M-nél.

- Röviden „SherMac”, nem „S and M”.

– Érdekes, de amikor heti hetven órában nyomoztunk jelzalogcsalások után a nagy válság idején, a legtöbben így utaltunk a fölfújtt mérlegeikre: „S and M”: smoke and mirrors¹.

Ez volt az egyik érdekes dolog abban, ha egy büntetőjogi védőügyvéd egy FBI-ügynökkel kötött házasságot: egyik meglepő felfedezés követte a másikat, és számos barát került közel ahhoz, hogy Andie Henning, illetve a törvény hosszú karja megégesse, de végül – nem úgy, mint Ikarusz – továbbrepülhetett.

- Keith most már az IBS-nél van – mondta Jack.
- Á, S-S and M. Svájci füst és tükrök.
- Olyan cinikus vagy – felelte a férfi mosolyogva.

A vámvizsgálat kapuján folyamatosan jöttek kifelé a megfáradt utasok, akiket lelkes barátok és családtagok vártak Jack mellett ölelésekkel, mosolygással és örömkönnnyekkel. Jack a kijáraton tartotta a szemét. Azonnal felismerte Keitht, még a hosszú folyosó másik végéből is.

- Ott vannak – mutatta Andie-nek.

Keith visszaintegetett Jacknek, miközben a családjával egyre közelebb értek. Egy teljesen telerakott kocsi-tölt, a felesége és a kislánya pedig egymás kezét fogva lépkedtek mellette.

– Azta! – sóhajtott Andie. – Ha a felesége így néz ki az után, hogy körberöpülte a fél világot, a haverod igencsak gyönyörű nőt talált magának.

Andie nem volt egy féltékenykedő típus, Jacket azonban újra és újra zavarba ejtette, hogy a nők

1 füst és tükrök (*a ford.*)

hogy megfigyelik egymást. Nem mintha ő nem pont ugyanerre gondolt volna.

A nagy pillanat tipikusan férfitalálkozás volt: kölcsönös hátba veregetés, és olyan ölelés, amely nem is igazán volt ölelés, majd Jack ragaszkodott hozzá, hogy segítsen a csomagokkal – huzakodás, amely kiszámítható módon azzal végződött, hogy Keith „Elintézem!” felkiáltással fölpackolta a kisebb táskákat a már így is tele lévő kocsi tetejére. A felnőttek éppen a bemutatásoknál tartottak, amikor Riley kimászott a kocsijából, hogy köszönjön. A jelek szerint azonnal Melany legjobb barátja szeretett volna lenni. Melany visszafogottabban viselkedett, de lehet, hogy csak fáradt volt.

Jack visszatette a kislányát a babakocsiba, és már éppen indulni készültek, amikor két rendőr lépett oda hozzájuk. Jack felismerte a Miami-Dade megyei rendőrség egyenruháját.

– Isabelle Bornelli? – szólalt meg a magasabbik rendőr.

A karaván megállt, mielőtt még igazán elindulhatott volna. Az arcokról lehervadt a mosoly, a csoport tagjain pedig kellemetlen érzés uralkodott el.

– Igen – felelte az asszony.

– Le van tartóztatva.

A másik rendőr Isa mögé lépett, és megbilincselte a kezét a háta mögött. Az asszony nem állt ellen.

– Hé! – kiáltotta Keith. – Mi folyik itt?

A rendőr elmondta Isának a Miranda-figyelmeztetést, Keith azonban nem hallgatott el.

– Ez örület. Nézzék, ha arról az üzenetről van szó, amelyet a gépről küldtem, én...

– Hallgass, Keith! – mondta határozottan Jack, aki azonnal átváltott védőügyvéd üzemmódba.

– Nem, én tudni akarom, hogy miről van szó.

– Keith, tedd, amit mondok – kötötte az ebet a karóhoz Jack, Keith azonban nem tágított.

– Miért tartóztatják le a feleségemet?

– Gyilkosságért – válaszolta a rendőr kifejezéstelen arccal.

– Micsoda?!

– Gabriel Sosa meggyilkolása miatt van letartóztatva – folytatta a rendőr.

A következő szavak összefüggéstelenül bukdácsoltak ki Keith száján:

– Mi... hogy? Én... mi nem ismerünk...

– Komolyan beszélek, Keith – figyelmeztette Jack. – Hallgass el! Isa, ne válaszolj a kérdésekre, és ne beszélj a rendőrökkel erről. Csak annyit mondj, hogy az ügyvéddel akarsz beszélni. Megértetted?

Az asszony arcán rémült kifejezés ült, de azért bólintott.

– Hová mész, mami? – Melany hangja tele volt aggodalommal.

– Adjanak neki fél percet a lányával – kérte Jack a rendőröket, akik így is tettek. Isa fél térdre ereszkedett, és megpróbált magyarázattal szolgálni Melanynek. Időközben egész kis tömeg gyűlt össze körülöttük a biztonsági szalag nyilvános oldalán. Jack közelebb lépett a rendőrhöz, és megszólalt. Elég hangosan beszélt ahhoz, hogy a rendőr megértse, annyira azonban nem, hogy a bábészkodók is hallják.

– Ügyvéd vagyok – közölte.

– Az ő ügyvédje? – kérdezte a rendőr.

– Most már az – válaszolta Keith.

– Szeretném látni a letartóztatási parancsot.

A rendőr átadott Jacknek egy példányt. A parancs mindössze egyoldalas volt, és szokás szerint nem tartalmazott mást, mint a büntető törvénykönyv vonatkozó cikkelyét, valamint a bíró döntését, amely szerint egy MDPD² nyomozó vallomása alapján megalapozott gyanú állt fenn arra vonatkozóan, hogy Isa Bornelli követte el a bűncselekményt. A részleteket a nyomozó részletes vallomása tartalmazza, amelyet Jacknek a bíróságtól vagy az ügyésztől kell majd beszereznie.

– Induljunk, asszonyom! – adta ki a rendőr.

Isa ösztönösen meg akarta ölelni a lányát, de a bilincs nem engedte. Az asszony a könnyeivel küszködve arcon csókolta Melanyt, aztán remegő térddel fölegyenesedett.

Jack odaadott egy névjegyet Keithnek, hogy a férfi dugja be a felesége zsebébe.

– Rajta van a mobilszámom – mondta Jack az asszonynak. – Követünk titeket a... – A férfi egy pillanatra elhallgatott, mert nem akarta kimondani a *fogda* szót a gyerekek előtt. – Oda, ahová mentek. De ha még a megérkezésünk előtt beszélni akarsz velem, hívj fel.

Isa nem szólt semmit, csak bénultan állt. Keith elindult feléje, hogy még egyszer megölelje, Melany azonban ekkor sírni kezdett, úgyhogy a férfi inkább őhöz ment oda, és a karjába vette.

– Semmi baj, kicsim. A mami most elmegy látogatóba a kedves rendőr bácsikhoz – mondta olyan hangon, amellyel még Rileyt sem verte volna át, nemhogy egy ötévest.

A rendőrök elvezették Isát, de nem a főbejáraton keresztül. Átkísérték a szalag túloldalára, ahol a biztonsági őr átengedte őket egy másik kijárat felé, így sem az ügyvédje, sem a férje nem tudta követni.

– Szeretünk téged! – kiáltotta Keith a maga és a kislányuk nevében.

Isa hátrapillantott a válla fölött, miközben a rendőrök egyre távolabb vezették őt a családjától. Jack alaposan megnézte az arckifejezését, aztán vetett egy gyors pillantást Keithre, majd ismét Isára szegezte a tekintetét. A nő a férjére fókuszált, de Jacknek egy pillanatra sikerült szemkontaktust létesítenie vele.

Nem osztotta meg a gondolatait Keithszel, de onnan, ahonnan ő nézte, világosan látta, hogy Isa mit próbál szavak nélkül a férje tudomására hozni:

Ő ismerte Gabriel Sosát, és pontosan tudta, hogy miről szól ez az egész.

2

Jack és Keith a férfi kocsijához siettek a Flamingo parkolóba, Andie pedig beállt a sorba a taxikhoz, hogy hazavigye a lányokat a Key Biscayne-i házba.

Jack kihangosította a telefonját, miközben a reptér kijárata felé kormányozta a kocsit. Már lejárt a munkaidő, úgyhogy otthon hívta fel Abe Beckhamet. Abe tapasztalt ügyésznek számított Miami-Dade Megye Államügyészi Hivatalában, és egyike volt azoknak, akikhez az előre megfontolt szándékkal elkövetett gyilkosságok kerülni szoktak. Nem volt éppen Jack barátja, de a férfi két gyilkossági ügyben is szembekerült vele, és kölcsönösen tisztelték egymást.

- Sajnálom, nem az én ügyem – közölte Abe. – Sylvia Hunt kapta meg.
- Őt nem ismerem.
- Szólok neki, hogy kereste.
- Amint lehet, beszélnem kell vele. Még ma este.
- Meglátom, mit tehetek.

Jack köszönetet mondott, aztán letette a telefont. A fogdába több úton is el lehetett jutni, de mivel már túl voltak az esti csúcsforgalmon, Jack a Dolphin autópályát választotta.

- Gondolod, az ügyésznő fel fog hívni? – kérdezte Keith.

Jack az úton tartotta a szemét.

- Ha öt percen belül nem hallunk felőle, én hívom fel őt.

Keith nagyot sóhajtott.

- Hát, nem egészen így akartam bemutatni neked a feleségemet.

Jack viselkedhetett volna egyszerűen csak barátként is, és biztathatta volna Keitht, de ő most ügyvédként gondolkodott.

- Mennyire ismered őt, Keith?
- Hat éve vagyunk házasok. Miféle kérdés ez?
- Nem azt kérdeztem, hogy milyen régóta, hanem azt, hogy *mennyire*. Általában mennyit dolgozol egy héten? Hetven, nyolcvan órát?

- Minőségi időt töltünk együtt.

Minőségi: azt jelenti, *nem elég*.

- Feltételezem, sokat utazol.
- Hetente egyszer Zürichbe. Minden második héten Szingapúrba vagy Tokióba, attól függően, hogy éppen hol tartják az aktuális megbeszélést. Aztán vannak eseti utak is – üzletfejlesztések, vagyonos kliensekkel való találkozók, ilyesmik.

- Szóval átlagosan mennyit vagy otthon? Heti három estét?
- Néha négyet is. Ha arra akarsz kilyukadni, hogy nem ismertem igazán a nőt, akit elvettem, és kiderül róla, hogy gyilkos, akkor örülségeket beszélsz.
- Csak felteszem azokat a kérdéseket, amelyeket fel kell tennem. Isának van priusza?
- Nincs.
- Biztos vagy benne?
- Sosem ellenőriztem a hátterét, ha erre vagy kíváncsi.
- Mit tudsz a családjáról?

– Az anyja még az előtt meghalt, hogy találkoztunk volna. Az apja Caracasban él – legalábbis úgy tudom. Még sosem találkoztam vele. Isával nem tartják a kapcsolatot. Isa még az esküvőre sem akarta meghívni.

– Miért?

– Politika. Nagy Chávez-pártember volt Isa gyerekkorában. Nem akarok szavakat adni a feleségem szájába, és nem mondom azt, hogy lázadás volt, de az Egyesült Szocialista Párt tagkönyvvel rendelkező tagjának a lánya hozzámehetett volna nagyobb kapitalistához, mint amilyen egy svájci bank magánvagyon menedzsere?

Volt olyan idő, amikor Jack, a fiatal védőügyvéd, aki halálsoron lévő rabokat védett, nem állt szóba Harry Swydeck kormányzóval, a „törvény és rend őre”-vel, aki több halálos ítéletet írt alá, mint Florida történetének bármelyik korábbi vezetője. Jack akkoriban azt mondta az embereknek, hogy ez politika; de sosem *csak* politika volt.

– Azt hiszem, át tudom érezni a dolgot – jegyezte meg végül.

– Ez az egész nyilvánvalóan egy félreértés – mondta Keith. – Isa évek óta nem járt Miami-ban. Az első év után otthagya az egyetemet, és Zürichben fejezte be a tanulmányait. Pszichológiából készült doktorálni, amikor megismerkedtünk.

– Isának doktori címe van? – Jack hangja meglepettebb volt, mint amilyennek szánta.

– Még nincs. Melany születése óta fel van függesztve a dolog. Amióta a fülproblémák elkezdődtek, gyakorlatilag minden más fel van függesztve. Isa minden idejét ez köti le.

Jack kihúzódott a jobb szélső sávba, és lehajtott a Tizenkettedik utcai lehajtón. Éppen a piros lámpánál álltak, amikor megszólalt a mobilja. Sylvia Hunt volt az. A nő nem akart túl sok mindent mondani telefonon, de abba belement, hogy átküldje e-mailben a letartóztatási parancsot indokló, eskü alatt tett nyilatkozatot. Jack végül is ezt akarta, de egy kérdésre azonnal tudni szeretne volna a választ:

– Mikor ölték meg Gabriel Sosát?

– Ebben a hónapban lesz tizenkét éve – felelte Hunt. – Április tizenhetedikén, hogy pontos legyek.

– Szóval ez egy döglött akta volt?

– Igen.

– Gondolom, akkor előkerült valami új bizonyíték, amely állítólag a bűncselekményhez köti Isa Bornellit?

– Igen. Benne van a nyilatkozatban.

– Nem tudná elárulni nekem, hogy mi az?

– Éppen egy másik ügy meghallgatására készülök. Nem Ms. Bornellire koncentrálok, és nem szeretném, ha félretájékoztatással vádolnának. Olvassa el a nyilatkozatot, aztán valamikor összeülhetünk, hogy megbeszéljük.

Sok olyan ügyész volt, aki óvatoskodott, különösen egy olyan védőügyvéddel szemben, akivel még nem volt dolga.

– Akkor most rögtön átküldi a nyilatkozatot? – kérdezte Jack.

– Amint letesszük a telefont.

– Oké. Még egy gyors kérdés. A letartóztatási parancs azt állítja, hogy előre megfontolt szándékkal elkövetett emberölésről van szó különleges körülményekkel. Mik azok a különleges körülmények?

– Emberrablás és kínzás.

A közlekedési lámpa zöldre váltott. Ahogy Keith arcszíne is.

– Úgy érti, hogy emberrablás váltságdíjért? – kérdezte Jack.

– Tényleg vissza kell térnem a másik ügyemhez. Kérem, olvassa el a nyilatkozatot.

Jack köszönetet mondott az ügyésznőnek, letette a telefont, és besorolt a forgalomba. Keith úgy nézett ki, mint aki tényleg mindjárt elhányja magát.

– Jól vagy? – kérdezte Jack.

– Emberrablás és kínzás? Komolyan? Ez egy rémálom.

Jack nem akart még tovább rontani a helyzeten, viszont válaszokra volt szüksége.

– Hol tartózkodott Isa tizenkét évvel ezelőtt ebben a hónapban?

Keith ismét mély levegőt vett.

– Diák volt.

– Hol?

Jack Keithre pillantott, a férfi azonban úgy bámult kifelé a szélvédőn, mintha hipnotizálták volna az előttük haladó kocsik lámpái.

– Itt. A Miami Egyetemen.

Csendben hajtottak tovább. Egyik férfinak sem kellett kimondania, hogy a leggyorsabb menekülőút – a megingathatatlan alibi, mely szerint Isa az egyetem óta nem járt az Egyesült Államokban – már el is illant.

3

A büntetőbíróság épületében sötétség honolt, de az utca túloldalán – a Szerencsés Tizenharmadik utcában, ahogy nevezni szokták – a fogda épületében égtek a lámpák. Jack az esküdtszéki parkolóban parkolt le, amely éjszaka üresen állt. Már nyolc óra után járt az idő, amikor Keithszel beléptek a földszint látogatók számára fenntartott bejáraton.

A többemeletes fogda százhetven fogvatartottat tudott elszállásolni, akik mind a tárgyalásukra vártak. Az elkövetett bűncselekmények igen széles skálán mozogtak a közlekedési kihágásoktól kezdve az előre megfontolt szándékkal elkövetett emberölésig. A férfiakat és a nőket külön emeleteken őrizték, de mindenkire ugyanazok a látogatási szabályok vonatkoztak. A családi látogatások során tilos volt az érintkezés, és a látogatási időn túl csak bírói végzéssel lehetett szó találkozásról.

– Azt akarja mondani, hogy nem láthatom a feleségemet? – kérdezte Keith.

Az előtérben álltak, a regisztrációs pult üveglakának a külső oldalán. A boksztban ülő büntetés-végrehajtási munkatárs egy mikrofonba beszélve válaszolt.

– A női fogvatartottakat csütörtökön és szombaton lehet meglátogatni délután öt harminc és kilenc tizenöt között.

Keith pislogott egyet, Jack pedig szinte látta a szemében az időeltolódás okozta ködöt.

– Ma kedd van – segítette ki Jack.

– Hongkongból jöttem – közölte Keith. – Biztosan lehetnek kivételek.

– Csak az ügyvédek és az óvadékügynökök képeznek kivételt – felelte az ő.

– Milyen gyorsan lehet belőlem óvadékügynök? – kérdezte Keith. Jack tudta, hogy nem komolyan beszél – legalábbis nem teljesen.

Jack közelebb hajolt az üveglakhoz, és megbeszélte az őrral az ügyvédi látogatás részleteit. Az adatbázisból kiderült, hogy Isát már nyilvántartásba vették, és Jack Swydeck neve van megadva jogi képviselőnek. Isa jelenleg egy ideiglenes cellában várta, hogy ágyat kapjon. Jack és Keith leültek a váróban. Körülbelül tizenöt perc elteltével egy őr bekísérte Jacket az ügyvéd-kliens tárgyalóba, ahol Isa már várt rá.

Jack belépett. Az őr becsukta, majd kívülről rázárta az ajtót, így a férfi egyedül maradt legújabb ügyfelével.

Isa egy kis asztalnál ült, és még mindig azok a ruhadarabok voltak rajta, amelyeket a repülőúton viselt. Amikor a férfi közelebb lépett, felállt, hogy üdvözzölje.

– Köszönöm, hogy eljöttél.

– Örülök, ha segíthetek.

A nő visszaült a székébe, Jack pedig helyet foglalt vele szemben. Egy ablaktalan szobában voltak. A sárgára festett betonfalak és az élénk, fluoreszkáló fények egy műhely meghittségével ruházták fel a helyiséget.

– Hogy vagy? – kérdezte Jack.

Isa vállat vont.

– Azt hiszem, automatikusan teszem a dolgom. Az egész olyan szurreális.

– Megértem.

A nő összefonta a karját maga előtt, mintha fázna, de valószínűleg ez az egész helyzet volt az, ami miatt kellemetlenül érezte magát – arról már nem is beszélve, hogy Jack a férje régi haverja volt. Keith rá is mutatott, hogy ezek nem a legideálisabb körülmények a megismerkedéshez, Isa pedig biztosan még furcsábban érezte magát. Jack úgy döntött, hogy elébe megy a dolognak.

– Nézd, ne érezd magad kényszerítve, hogy engem fogadj fel ügyvédednek. Történetesen ez a szakterületem, ami rövid távon nagyon hasznos, de az ügyvédválasztás személyes döntés.

– Köszönöm, hogy ezt mondod.

– Addig segítek, amíg csak akarod, hogy segítsek, de ha túljutunk a kezdeti nehézségeken, összeállíthatok neked egy listát a legkiválóbb védőügyvédek közül, hogy meginterjúvold őket.

– Keith mindent elmesélt rólad, és a Freedom Institute-nál végzett munkádról. Szerintem te igazán kiváló ügyvéd vagy.

Jack a jogi kar elvégzése után a Freedom Institute-nál kezdett dolgozni, és itt találkozott először főbenjáró ügyekkel.

– Erről később majd még beszélgethetünk, most azonban foglalkozunk ez előttünk álló problémával. Lenne néhány kérdésem, először viszont azt szeretném tudni, hogy te szeretnél-e kérdezni tőlem bármit is.

– Hogy van Melany?

– Jól. Andie elvitte őt hozzánk.

– Mondd meg Keithnek, hogy nyugodtan viselheti az audioprocesszort alvás közben is. Egy idegen házban lehet, hogy túl bizonytalanul érezné magát, ha nem hallana egyik fülére sem.

– Megmondom neki. Egyébként itt van a váróteremben. – Jack elmagyarázta a családi látogatásokra vonatkozó korlátozásokat.

– Csütörtökönként és szombatonként? De csak nem leszek itt csütörtökig, igaz?

Jack egy kicsit túl sokáig hezitált.

– Látnom kell a családomat – mondta Isa –, és a lányomat nem hozhatom be *ide*. Milyen hamar tudsz kivinni innen?

– Elmagyarázom, hogy működik a dolog. Először akkor kell megjelenned a bíróság előtt, amikor vád alá helyeznek. Erre holnap kerül sor az összes többi ügygel együtt kilenc harmincas kezdettel.

– Szóval itt kell töltenem az éjszakát?

– Igen.

Isa beszívta, majd kifújta a levegőt, mintha így próbálta volna elfogadni a dolgot.

– Oké. Ki fogom bírni. Aztán kikerülök?

– Megpróbálom rávenni az ügyészt, hogy belemenjen ebbe.

– Szerinted sikerülni fog?

– Eddig egyszer beszéltem a nővel. Azt mondta, elküldi e-mailben az MDPD nyomozójának nyilatkozatát, amelyben benne van, milyen bizonyítékokat találtak ellened. Le kellett adnom a mobilomat a regisztrációnál, de körülbelül húsz perccel ezelőttig még nem érkezett meg az e-mail. Ha akkor sem lesz benne a fiókomban, amikor visszakapom a telefont, akkor megkerülöm őt.

– Ez nem hangzik valami ígéretes kezdetnek. Mi van, ha az ügyész nem akar elengedni? A bíró felülbíráhatja?

A nő elérkezett az első rossz hírhez, Jack pedig igyekezett kíméletes lenni.

– Az előre megfontolt szándékkal elkövetett emberölés esetében általában nem szoktak óvadékot megállapítani.

Olyan volt, mintha a férfi mellbe vágta volna Isát. Az asszony elfordította a tekintetét, majd visszanezett Jackre.

– Nem maradhatok *itt*. Pénteken lesz Melany műtétje.

– Ezt talán előnyünkre fordíthatjuk.

– Nem az a kérdés, hogy *fordíthatjuk*-e valamire. Ötéves. Nem mehet az anyukája nélkül.

– Sajnálom. Azt akartam mondani, hogy vannak enyhítő körülmények, amelyek megkönnyíthetik a szabadon bocsátásodat.

– Igen – vélte Isa. – Rengeteg enyhítő körülmény van. Kezdve a ténnyel, hogy nem én tettem.

Nem én öltem meg Gabriel Sosát.

– Erre a kérdésre nem mindig kapom meg a választ a klienseimtől, és a válasz nem befolyásolja a döntésem, hogy elvállalom-e az ügyet, vagy nem. Engem csak az igazság érdekel.

– Ez az igazság. Nem öltem meg.

Jack nem válaszolt azonnal. Adott egy percet Isának, hogy megeméssze az „igazságról” szóló állítását, és magának, hogy felbecsülhesse a nő viselkedését. Nem volt ez igazi hazugságvizsgálat, de az sokat elárult, hogy Isa nem érezte szükségét, hogy ideges fecsegéssel töltse ki a csendet.

– Jól van. Ha elindulunk ezen az úton, akkor végig kell mennünk rajta. Tudod, hogy ki ölte meg?

– Nem.

– Akkor menjünk vissza egészen a kezdetekhez. Nevezük ügyvédi megérzésnek, de amikor a rendőrök elvezettek, az a benyomásom támadt, hogy hallottad már Gabriel Sosa nevét.

– Ühüm.

– Akkor mondd meg nekem: ki az a Gabriel Sosa? Vagyis ki volt?

Isa mély levegőt vett.

– Egy fiú, akit még az egyetememen ismertem.

– Milyen jól ismerted?

– Nem olyan jól, mint hittem.

– Ez mit jelent?

Isa habozott, Jack pedig biztos volt benne, hogy most olyasmit fog elárulni neki, amiről a férjének sosem beszélt.

– Megerőszakolt.

Jack olyan pontján tartott a karrierjének, ahol azt hitte, már mindent hallott, és akkor jön ez.

– Nagyon sajnálom, Isa. De mindent el kell mondanod nekem erről.

4

– Szeretnék telefonálni – mondta Isa az őrnek.

A Jackkel való megbeszélés este fél tízig tartott. A férfi figyelmeztette Isát, hogy a fogda igencsak túlsúfolt, ami megmagyarázta, hogy miért várt még mindig ágyra. Jack azt is mondta, hogy az előre megfontolt szándékkal elkövetett emberölés vádjával az embert a legszigorúbban őrzött részlegen, Egyes szintű rabként tartják fogva. Isának naponta egy órája lesz, hogy lezuhanyozzon, és hogy elüldögéljen a társalgóban. Könyvet kölcsönözhet a könyvtárkocsiról, és magával is viheti a cellájába, de az Egyes szintű rabok nem nézhetnek tévét, és nem használhattak számítógépet. Ami viszont a legfontosabb: lehetősége volt R beszélgetéseket kezdeményezni a börtöntelevonról.

Az egyik ór elkísérte Isát a cellájából a telefonhoz, ahol a nő beállt a sor végére. Legalább fél tucat fogvatartott volt előtte, vagy még többen, ha valakik esetleg másoknak is foglalták a helyet. Isa nem tehetett mást, mint várt. Talán nem is rossz, hogy volt még egy kis ideje végiggondolni a mondandóját. Mindenképpen szeretett volna beszélni Melanyval – már ha a kislány ébren volt még ilyen későn –, de továbbra sem tudta, mit mondjon neki. Megpróbált összeállítani egy szöveget a fejében, azonban nehezebbre esett koncentrálni. Attól a pillanattól kezdve, hogy a rendőrség letartóztatta őt a reptéren, úgy érezte, hogy teljesen elszakadt a valóságtól. Nincs órája. Nincs mobilja. Nem beszélhet senkivel. Az meg különösen taszította, ahogy az őr ránézett. Nem ez volt az első eset, hogy egy férfi levetkőztette a szemével, de ebben a helyzetben, amelyben ő ténylegesen az illető foglya volt, ez különösen háborzongatónak hatott.

– Nem megyek sehová – mondta az őrnek. – Nem kell itt várakoznia velem.

A férfi a jelek szerint egyetértett. Gyorsan fölmérte, hogy Isának körülbelül meddig kell majd várakoznia, aztán azt mondta:

– Egy óra múlva visszajövök.

Hatvanöt perc telt el. Az őr még nem tért vissza, Isa pedig még mindig várakozott. A nap eseményei kezdtek mázsás súllyal nehezedni rá. Jelenleg egy luxushotel franciaágyában kellett volna kialudnia az időeltolódást, ehelyett arra kényszerült, hogy végtelennek tűnő ideig várakozzon, amely várakozást olykor teljesen értelmetlen cselekedetekkel volt kénytelen megszakítani, amelyek látszólag kizárólag az örök kénye-kedvét voltak hivatottak szolgálni. Föl a lépcsőkön, le a lépcsőkön. Be a zárkákba, ki a zárkából. Megbilincseltek, levették róla a bilincset, aztán újra megbilincseltek. A motozás pedig különösen emlékezetes volt.

– Hé, most akkor telefonálsz, vagy nem? – kérdezte a mögötte álló fogvatartott.

Isa kinyitotta a szemét. Kis híján állva elaludt. Végre ő következett. Odament a telefonhoz, és remegő kézzel tárcsázta fel Jack otthoni számát.

Kérlek, vegyétek fel!

A negyedik csengetés után Jack vette föl a telefont. Már éppen oda akarta hívni Keitht, ám Isa megállította.

– Elmondtad neki? – A beszélgetésük végén abban egyeztek meg, hogy Jack beavatja Keitht.

– Igen.

– Akkor hát tudja, hogy...

– Isa, egy szót se többet! – utasította Jack. – Ne felejtsd el, mit mondtam a börtöntelefonokról.

Jack egy egész sor elrettentő példát hozott arra, hogy egyes férfiak és nők képletesen szólva a börtöntelefon zsinórjára akasztották föl magukat. A falra kilógatott felirat – A HÍVÁSOKAT RÖGZÍTJÜK – is csak még jobban megerősítette a szavait. Isának szigorúan tilos volt Gabriel Sosáról, a nemi erőszakról, vagy bármi olyasmiről beszélnie, ami kapcsolatban állt az ügyével.

– Megértettem – mondta a nő. – Keith is tisztában van a szabályokkal?

– Igen, átbeszéltük őket. Nagyon szeretne szót váltani veled. Idehívom.

A férfi néhány másodperc múlva már vonalban volt, de megszólalnia nem sikerült azonnal.

– Azt sem tudom, hol kezdjem, drágám.

– El tudom képzelni – felelte Isa.

– Csak azt nem értem, hogy miért nem meséltél nekem soha erről.

Természetesen az erőszakra célzott.

– Keith, tudod, hogy erről most nem beszélhetünk. Ne nehezítsd meg még jobban a helyzetet.

– Sajnálom. Nem ez volt a célom.

– Semmi baj – biztosította a nő, majd rátért arra, ami igazán számított. – Aggódok Melany miatt.

– Ne aggódj, jól van. Egész addig Jack és Andie kislányával játszott, amíg le nem feküdt aludni.

– Melany alszik?

– Nem, úgy értem, Riley dőlt ki. Melany annyit aludt a repülőn, hogy legalább éjfélig fönt lesz.

Idehívom.

Isa még az eddiginél is erősebben szorította a kagylót. A várakozás hosszabbnak tűnt, mint amilyen valójában volt. Az asszony remélte, hogy elég erős lesz ehhez.

– Szia, mami!

Az a vékony kis hang – majd megölte Isát.

– Szia, kicsim! Hallom, szereztél ma egy új barátot.

– Igen. Mikor láthatlak?

Újabb, szinte halálos sérülés.

– Nemsokára. Riley aranyos?

– Igen, nagyon aranyos. Te is idejössz még ma este?

– Nem, drágám, ma este nem.

– Miért?

– Ma este még nem lehet.

– Miért?

Isa megróttta magát, amiért nem talált ki előre valamilyen választ erre a kérdésre.

– Ez a mai este apu és a te estéd lesz.

Melany nem válaszolt, de a vonalban fojtott zokogás volt hallható. Isa lehunyta a szemét, aztán újra kinyitotta, és megpróbálta elviselni a csapást.

– Ne sírj, nagylány! Kérlek, ne sírj! – mondta, aztán hallotta, hogy Keith a háttérben igyekszik megnyugtatni Melanyt, hogy minden rendben lesz.

– Jó éjszakát, mami! Szeretlek.

Már ettől a pár mondattól sírhatnakja támadt, de az asszony uralkodott magán.

– Én is szeretlek téged.

Keith visszavette a telefont.

– Jól vagy?

– Egyáltalán nem – válaszolta Isa.

A férfi adott neki néhány pillanatot, hogy összeszedje magát.

– Azért ne vedd túl komolyan ezt a dolgot. Melany tényleg jól van. Szerintem csak fáradt.

Isa tudta, hogy a férje csupán vigasztalni akarja, de nem működött a dolog.

– Eljössz holnap a vádemelésekre? – kérdezte.

– Természetesen.

– Jack azt mondta, hogy rabruhában leszek. Melanyt ne hozd el.

– Nem, dehogyis.

– És figyelj oda, mi megy a tévében, amikor Melany is látja. Jack úgy véli, hogy ez az ügy érdekelheti a médiát. Nem akarom, hogy Melany bármit is lásson ebből.

– Nem tudtam eldönteni, hogy megemlítsen-e, de a ma esti hírekben már szó volt az ügyről.

Persze hogy szó volt róla. *A Miami Egyetem egykori hallgatóját letartóztatták a megerősökölója meggyilkolásáért.* Egy ilyen szaftos főcímre könnyen ráharapnak.

– Nem hiszem el, hogy ez történik velem.

– Ne aggódj azok miatt a dolgok miatt, amelyekre nincs ráhatásod. Az Jack dolga.

Isa torka összeszorult. Remélte, hogy jól értelmezi a férfi mondanivalóját, és az azt akarja sugallni, hogy *„Hiszek benned; tudom, hogy ártatlan vagy.”*

Ebben a pillanatban az utána következő nő morgott valamit az orra alatt, hogy Isának letelt az ideje. Az asszony nem tudott róla, hogy lenne időkorlát, de a nő úgy nézett ki, mint egy díjbirkózó, Isa pedig nem akarta mindjárt az első estéjén összeveretni magát.

– Most mennem kell, Keith – mondta a telefonba.

– Oké. Figyelj, túl fogunk jutni ezen.

– Tudom.

– Szeretlek.

– Én is szeretlek.

Elköszöntek, Isa pedig letette a telefont, mire az utána következő nő szinte föllökte, akkora lendülettel vetette rá magát a készülékre. Isa félreállt, és várta, hogy visszatérjen az ór. Az „egy óra” már réges-rég letelt. Az asszony abban reménykedett, hogy talán továbbra sem találhatnak neki ágyat.

Hátha hazaengednek.

A reményei azonban hamar szertefoszlottak. A visszatérő ór azonnal szétzúzta a vágyálmát.

– Találtam magának egy ágyat, szivi – közölte.

Nem vagyok „szivi”, gondolta magában Isa, de hangosan nem mondott semmit, inkább követte az ór végig a folyosón. A tekintetét közben mereven előreszegezte, és nem létesített szemkontaktust a folyosó jobb és bal oldalán sorakozó cellák lakóival. A cellablokk végén kinyílt egy ajtó, amelyen át továbbhaladtak a keleti szárnyba.

– Szerencséje van – mondta az ór. – Az Egyes szintű cellákban nincs üresedés, úgyhogy ma este itt marad a kurvákkal meg a drogosokkal.

Isa nem válaszolt. Egyáltalán nem érezte szerencsésnek magát.

Már lámpaoltás után érkeztek meg a neki kijelölt cellába. Isa halkán lépett be, hogy ne zavarja a fönti priccsen alvó rabtársát, aztán óvatosan bekucorodott a saját priccsére, amely hangosan nyikorgott, miközben elhelyezkedett. A cellaajtó bezáródott, őt pedig hirtelen fejbe kólintotta a valóság.

Börtönben vagyok. Tényleg börtönben vagyok.

A szó minden értelmében fogolynak érezte magát. Az, hogy beszélt az ügyvédjének az egyetemi erőszakról, egy kicsit sem bizonyult felszabadító érzésnek. Inkább csak felkavarta a múltat, amelyet az elmúlt években sikerült elnyomnia magában.

Megint eszébe jutott a hírműsor, amelyről Keith beszélt. Nem kellett megkérdeznie, hogy mennyire volt rossz a helyzet, és abban is biztos volt, hogy lesz még rosszabb is. A történet el fog jutni Miamiól Hongkongba, aztán körbe a földgolyón, míg vissza nem jut a szülőhelyére, Caracasba. Isa egész életében nehézségekkel küzdött. Egy anyával, aki mindenáron be akarta juttatni őt egy szépségakadémiára, és egy apával, aki elítélte ezért.

Most pedig az egész világ megismeri majd az egyetemi rémálma nevét: Gabriel Sosa.

Isa megpróbálta lehunyni a szemét, de a fölötte fekvő nő ijesztő hangja megriasztotta.

– Szóval, mit műveltél, amiért ideküldtek?

– Semmit – felelte Isa vékony hangon.

A nő kuncogott.

– Csakúgy, mint mi mindannyian – mondta, majd kidugta a fejét a matrac mögül, és lenézett

Isára. Hosszú raszta fürtjei vidáman lengedeztek a sötétben. – Gyerünk már, hercegnő, nekem elmondhatod!

– Tényleg nem csináltam semmit.

A nő arcáról lehervadt a mosoly.

– Azt hiszed, hogy besúgó vagyok, igaz?

– Tessék? Nem, én...

– Azt hiszed, hogy ha megmondod nekem, mit csináltál, rohanok az államügyészhez, és kötök egy jó kis alkut, hogy megmentsem a saját seggem.

– Én ilyet nem mondtam. – *De most, hogy említéd...*

– Hülye ribanc! Ha spiclinek nevezel embereket, jobb, ha megtanulsz nyitott szemmel aludni.

Isa visszafojtott lélegzettel imádkozott, hogy a nő ne ugorjon le a priccséről, hogy aztán szemtől szembe – vagy ami még rosszabb, ökölből szembe – folytassák a beszélgetést. A matrac azonban nem mozdult meg, Isa pedig az ideérkezése óta először valami megkönnyebbülés-félét érzett. Az alvás viszont szóba sem jöhetett. Az asszony éberem feküdt a börtön csöndjében, fülelt, és próbált hozzászokni a „normális” börtönneszekhez. A túléléshez az kellett, hogy villámgyorsan azonosítani tudjon bármilyen hangot, mozgást, vagy egyéb dolgot, amely nem volt normális.

Nyitott szemmel aludni.

Isa egész felnőtt életében titkolózott, de még sosem kellett szembenéznie az igazságszolgáltatási rendszerrel, amely célul tűzte ki, hogy ország-világ elé tárja a legbelsőbb titkait. Rémisztően hatott, ő pedig képtelen volt gátat vetni a benne felgyülemelő, és kitörni törekvő érzéseknek. Átutazta a fél világot, hogy a lányával legyen, amikor Melanynak a legnagyobb szüksége volt rá, most pedig előfordulhat, hogy soha többé nem lehet mellette.

Isa megpróbálta visszapislogni, a sötétben mégis kibuggyant egy könnycsepp a szeméből. Aztán még egy. Az elméjében a Melanynak mondott szavai visszhangoztak.

Ne sírj, nagylány! Kérlek, ne sírj!

– Csak nem sírsz odalent, hercegnő?

Isa megborzongott a cellatársa hangjának hallatán.

– Nem.

A rasztafürtök ismét megjelentek a matrac mellett, Isa pedig látta, hogy a másik nő szeme megcsillan.

– Dehogynem.

– *Nem sírok* – kötötte az ebet a karóhoz Isa, ám megbicsaklott a hangja.

– Jaj, szegény hercegnő! Tayshawn ijesztett meg annyira, hogy mindjárt összepisiled magad, igaz?

– Ki az a Tayshawn?

– Az őr, aki idehozott. Mindenki tudja, hogy odavan a latin puncióért.

Isát kiverte a hideg veríték. Szóval nem csaltak az ösztönei. *Nem vagyok szivi.*

– Nem lesz semmi baj, hercegnő. Én lettem a cellatársad.

– Ez mit jelent?

– Azt jelenti, hogy nem fogok félrenézni, ha Tayshawn bejön ide valami kamu ellenőrzés miatt, és megpróbálja ledugni a hatalmas farkát a torkodon. Ez nem fog megtörténni – állította a nő, aztán visszahúzódott a priccsére, és ott fejezte be az ígérését: – *Ma este.*